

Francouzský Biskup Pascal Roland: Epidemie koronaviru nebo epidemie strachu?

„Více než epidemie koronaviru bychom se měli bát epidemie strachu! Pokud jde o mne, odmítám podrobit se kolektivní panice a podvolit se principu prevence, který jak se zdá následují občanské instituce,“ napsal ve svém listu francouzský biskup Pascal Roland, pastýř diecéze Belley-Ars v lyonské arcidiecézi. Kolektivní panika je příznakem ztráty Boha a uzavřenosti duchovní dimenze, zdůraznil.

„Nemíním vydávat pro svou diecéze nějaké zvláštní nařízení: Přestanou se křesťané shromažďovat k modlitbě? Budou odmítat, aby navštěvovali své blízké? S výjimkou elementárních moudrých opatření, jež přirozeně dělá každý, kdo onemocní, aby nenakazil ostatní, není vhodné se k tomuto připojovat.“ Biskup Roland připomíná daleko nebezpečnější epidemie v minulosti, kdy se křesťanská společenství vyznačovala právě společnými modlitbami, pomocí nemocným a umírajícím či pohřbíváním zemřelých. „Zkrátka učedníci Kristovi se neodvraceli od Boha, ani se jeden druhému nevyhýbali. Bylo to právě naopak!“ – konstatuje dále.

„Což ta kolektivní panika, jíž jsme svědky, nevypovídá o našem falešném vztahu k realitě smrti? Není to výpověď o ustrašené ztrátě Boha? Chceme si zakrývat, že jsme smrtelní, a protože jsme vůči spirituální dimenzi naší existence uzavření, ztrácíme půdu pod nohama. Jelikož disponujeme stále propracovanějšími a účinnějšími technikami, domníváme se, že všechno zvládneme a zakrýváme si, že pány života nejsme!“

Biskup Roland poukazuje také na to, jak nás tato epidemie přistihla v naší lidské křehkosti právě v době, kdy se debatuje o bioetickém zákonu. Zároveň nám připomíná, *že žijeme ve společném domě, že jsme všichni zranitelní a jeden na druhém závislí a že vzájemná spolupráce je daleko důležitější, než abychom zavírali hranice!*

Připojuje také úvahu nad oprávněností restriktivních opatření a paniky: *„A k tomu se ještě zdá, že jsme všichni ztratili hlavu. V každém případě žijeme ve lži. Proč bychom měli najednou zaměřit svou pozornost jen na koronavirus? Proč skrývat, že ve Francii každým rokem banální sezónní chřipka přináší 2 až 6 miliónů nemocných a působí kolem 8.000 úmrtí?“* Připojuje také data o smrti způsobené alkoholem, kde se ve Francii mluví o 41 tisících mrtvých ročně a tabáku se přičítá 73 tisíc úmrtí. A pokračuje:

A jsem zcela dalek myšlenky předepisovat uzavření kostelů, omezování mší, opouštění gesta pozdravení pokoje při eucharistii, ukládání toho neb onoho způsobu přijímání, považovaného za hygieničtější (zde buď řečeno, ať každá může vždy konat tak, jak chce!), neboť kostel není místem k riskování, ale ke spáse. Je to prostor, kde přijímáme toho, který je Život, Ježíše Krista a kde skrze něho, s ním a v něm se společně učíme být živí. Chrám musí být tím, čím je: místem naděje! – zdůrazňuje francouzský biskup.

Máme se uzavřít doma? To máme ve své čtvrti vyloupit supermarkety a nashromáždit zásoby, abychom se připravili na stav obležení? Ne! Neboť křesťan se smrti nebojí. Neignoruje, že je smrtelný, ale ví, v koho položil důvěru. Věří v Ježíše, který jej ubezpečuje: „Já jsem vzkříšení a život, každý kdo ve mně věří, i kdyby zemřel, bude žít; kdokoli žije a věří ve mně, nikdy neumře.“ (Jan 11, 25-26. Cítí se být naplňován a ožíván „Duchem toho, kdo vzkřísil Ježíše z mrtvých.“ (Řm 8, 11).

A pak křesťan nepatří sám sobě, jeho život je darován, neboť následuje Ježíše, který učí: „Kdo chce svůj život zachránit, ztratí ho; a ten, kdo pro ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, zachrání ho (Mk 8, 35). Nevystavuje se tomu nepatříčně, avšak nechce se za každou cenu zachraňovat. V následování svého Mistra a Pána ukřižovaného, se učí dávat se do služby těm nejslabším, s výhledem na budoucnost věčného života.

Nepodléhejme tedy epidemii strachu! Nebudme polomrtvými! Jak řekl papež František: nenechte si svou naději ukrást! – Píše ve svém listu biskup diecéze Belley-Ars Pascal Roland.